

Ken Pratt e-interviewt Ian White**Het werk dat je toont in Treehugger heeft een interessante geschiedenis. Kun je ons daar meer over vertellen?**

Beide stukken komen uit een installatie die bij het project hoorde dat ik samen maakte met Jimmy Robert in Tate Britain in november/december 2004 getiteld 6 things we couldn't do, but can do now. Het was vooral een performance project - Jimmy en ik deden twee (bijna identieke) performances in twee verschillende ruimtes in Tate, ongeveer aan het begin en aan het einde van waar de installatie geëxposeerd was. De performance bestond uit een serie handelingen gevolgd door een historische (postmoderne) dans gecoreografeerd door Yvonne Rainer in 1966 getiteld Trio A, die we speciaal daarvoor geleerd hadden.

De installatie die werd getoond in de Art Now ruimte van de galerie bestond uit een aantal verschillende werken (tekeningen, een prent, schilderijen, stukken tekst, objecten), sommige hadden we samen gemaakt en andere apart van elkaar. Destijds werden geen van de werken aan ons toegeschreven. Ze waren allemaal intrinsiek verbonden (zo niet direct gegenereerd) met/door het proces dat we hadden doorgemaakt in voorbereiding op de performance. Misschien representeerden ze allemaal elliptische manieren om het verstrijken (of de ervaring) van tijd te documenteren - hoewel we ze niet vanuit die specifieke gedachte gemaakt hebben.

Hoe hebben jij en Jimmy het werkproces van de samenwerking gehandeld? Is er tijdens het proces nog iets interessants naar voren gekomen wat je met ons wil delen?

Jimmy zit bij de Rijksakademie in Amsterdam, dus ik ging daar elke maand voor vijf dagen heen vanuit Londen, zes maanden lang. We maakten samen ook nog twee trips van een week naar New York om Trio A te leren. Het hele project was gebaseerd op dit soort langdurige, persoonlijke processen - één waarin je veel tijd samen doorbrengt, wat het werk beïnvloed zo niet creëert.

In het project dat je samen met Jimmy Robert hebt gemaakt is Yvonne Rainer een belangrijke entiteit. Wat maakt haar en haar werk zo belangrijk en interessant voor jou?**Ken Pratt e-interviews Ian White****The work you are showing in Treehugger has an interesting history. Could you tell us a bit about it?**

Both of the pieces have been taken from an installation which accompanied a project I made collaboratively with Jimmy Robert at Tate Britain in Nov/Dec 2004 called 6 things we couldn't do, but can do now. It was primarily a performance project - Jimmy and I made two (almost identical) performances in two different spaces at the Tate, approximately at the beginning and the end of the installation's display. The performance consisted of a series of actions followed by an historical (postmodern) dance piece choreographed by Yvonne Rainer in 1966 called Trio A, which we'd learnt specially.

The installation which was shown in the gallery's Art Now space comprised of a number of different works (drawings, a print, paintings, text pieces, objects), some of which we had made more collaboratively and others that we had separately authored. At the time none of the works were credited to either of us. All were intrinsically connected (if not directly generated) to/by the process we had been through in preparing the performance. Perhaps they all represented elliptical ways of documenting the passage (or experience) of time - although we didn't start out making them with this specific agenda.

How did you and Jimmy manage the working process of collaboration? Anything interesting about the process you want to tell us?

Jimmy is at the Rijksakademie in Amsterdam so I was going there every month (from London) for around five days for about six months, plus we made two one-week long trips together to New York to learn Trio A. The whole project was predicated on this kind of durational, personal process - one of hanging out with each other, passing time, allowing this to inform, if not become the work.

In the project you completed together with Jimmy Robert, Yvonne Rainer is an important entity. What is it for you personally that is so important and interesting about her and her work?

Art. Life. Politics. Intelligence. It moves me.

Kunst. Het leven. Politiek. Intelligentie. Dat raakt me.

Hoe ontstonden de stukken die je in deze show exposeert? Wat was je inspiratie, je denkproces etc.?

Simpel gezegd was ik vorig jaar veel aan het reizen voor mijn werk en een van die trips was naar San Sebastian in de herfst. Daarna zou ik naar Jimmy in Amsterdam gaan en ik had bijna geen tijd om Trio A te oefenen. Het strand was leeg en geweldig dus ik oefende het stuk drie keer op dezelfde plek. Daarna dacht ik dat het leuk zou zijn om een foto te maken van de sporen in het zand voor de installatie, dus ik nam er een paar en koos de slechtste, in samenspraak met Jimmy. Dat is hoe de foto's zijn ontstaan.

7 years is als een gepubliceerd en geredigeerd dagboek voor mij, hoewel ik denk dat het niet zo overkomt op de kijker. Gedurende een periode van ongeveer zeven jaar (beginnend in 1995/6) had ik sporadisch zwarte vierkantjes geleverd in een geblokt A6 aantekeningenboek. Toen ik voor het eerst naar Amsterdam ging in 2000 was ik op slag verliefd op de enorme ramen in de grachtenpanden. Ik kan ze niet met woorden beschrijven maar vond ze op een of andere manier verbonden met de zwarte blokjes die ik had geleverd. Dus toen ik Jimmy opzocht in Amsterdam voor 6 things pakte ik een nieuw boek en probeerde ik de ramen te tekenen als zwarte blokken. Dat was iets wat ik wilde doen in de context van het werken aan het hele project. We hebben nog nagedacht over het opnemen van de handeling van het schilderen van zwarte blokjes in de performance maar dat hebben we uiteindelijk niet gedaan.

7 years is een selectie van gekopieerde pagina's (degene die ik mooi vond) uit mijn originele aantekeningenboek, geplakt op papier in een rooster. Het feit dat de pagina's op chronologische volgorde zijn gezet, van boven naar beneden, van links naar rechts lezend, met de eerste en laatste schildering in het boek aan het begin en aan het einde is een systeem dat genegeerd moet worden en waar ik een agressieve maar kieskeurige houding tegenover heb.

Hoe zie jij het werk dat je als kunstenaar maakt in relatie tot je werk als curator, waar je beter om bekend staat? Of is dat een belachelijk concept voor je?

How did you come to make the pieces included in this show? What was your inspiration, thinking, process etc?

Simply, I was travelling a lot last year for work and one of those trips was to San Sebastian in the autumn. After that I was going to visit Jimmy in Amsterdam and I hadn't had hardly any time to practice Trio A. The beach there was empty and great so I practiced the piece three times in the same spot. Afterwards I thought it might be cute to have a photograph of the tracks for the installation, so I took a few and chose the worst, in conversation with Jimmy. That's how the photograph came to exist.

7 years is like a published, edited diary for me, though I think it might not be for the viewer. Sporadically over a period of roughly seven years (beginning in 1995/6) I had been painting black squares into/onto a ruled A6 writing book. When I went to Amsterdam for the first time in 2000 I loved the massive windows of the houses along the canals. I can't describe them in words but found them not unrelated to the black squares I had been painting. So when visiting Jimmy in Amsterdam for 6 things I took a new book and tried to paint the windows of the houses along the canal as black squares, from life. It was something I wanted to do in the context of working on the whole project. We thought about including the action of me painting a black square in the performance but didn't.

7 years is a selection of photocopied pages (the ones I liked) from my original book, stuck onto paper in a grid. The fact that the pages are organised chronologically from top to bottom, "reading" from left to right, with the first and last painting in the book at the beginning and the end is a system to be ignored and to which I have a belligerent yet fastidious attitude.

How do you see the work you make as an artist in relation to your work as a curator for which you are better known? Or is that a ridiculous concept for you?

Not ridiculous. My work with Jimmy is specific to itself, being a collaboration. But separately I have an ongoing interest in interpretation becoming content.

What influences what work or projects you decide to complete apart from more obvious things such as 'practicality' or 'viability'?

Niet belachelijk. Mijn werk met Jimmy is specifiek in zichzelf, aangezien het een samenwerking betreft. Maar apart van hem heb ik een interesse in interpretaties die inhoud worden.

Wat beïnvloedt de keuze voor welk werk of welk project je gaat maken, los van voor de hand liggende factoren als praktische aspecten of levensvatbaarheid?

Er een goed gevoel bij hebben.

Nog tipjes van de sluier over wat je verder nog gaat doen?

Shit nee, niks.

Feeling good about them.

Any insights about what you're up to next?

Shit no, none.